

DE KONINGSDOCHTER

MACHT IS EEN GEVAARLIJK SPELLETJE

Jan Nicolas

DE KONINGSDOCHTER
MACHT IS EEN GEVAARLIJK SPELLETJE

Eerste druk, januari 2019
Tweede druk, februari 2019

Copyright © 2019 Jan Nicolas

Titel: De koningsdochter

Auteur: Jan Nicolas

Omslagontwerp en illustraties: Jordi Miquel Beekvelt

Tekstredigatie: Christine Stroeken

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen, situaties en/of plaatsen, zowel omschreven als in naam, berusten op louter toeval.

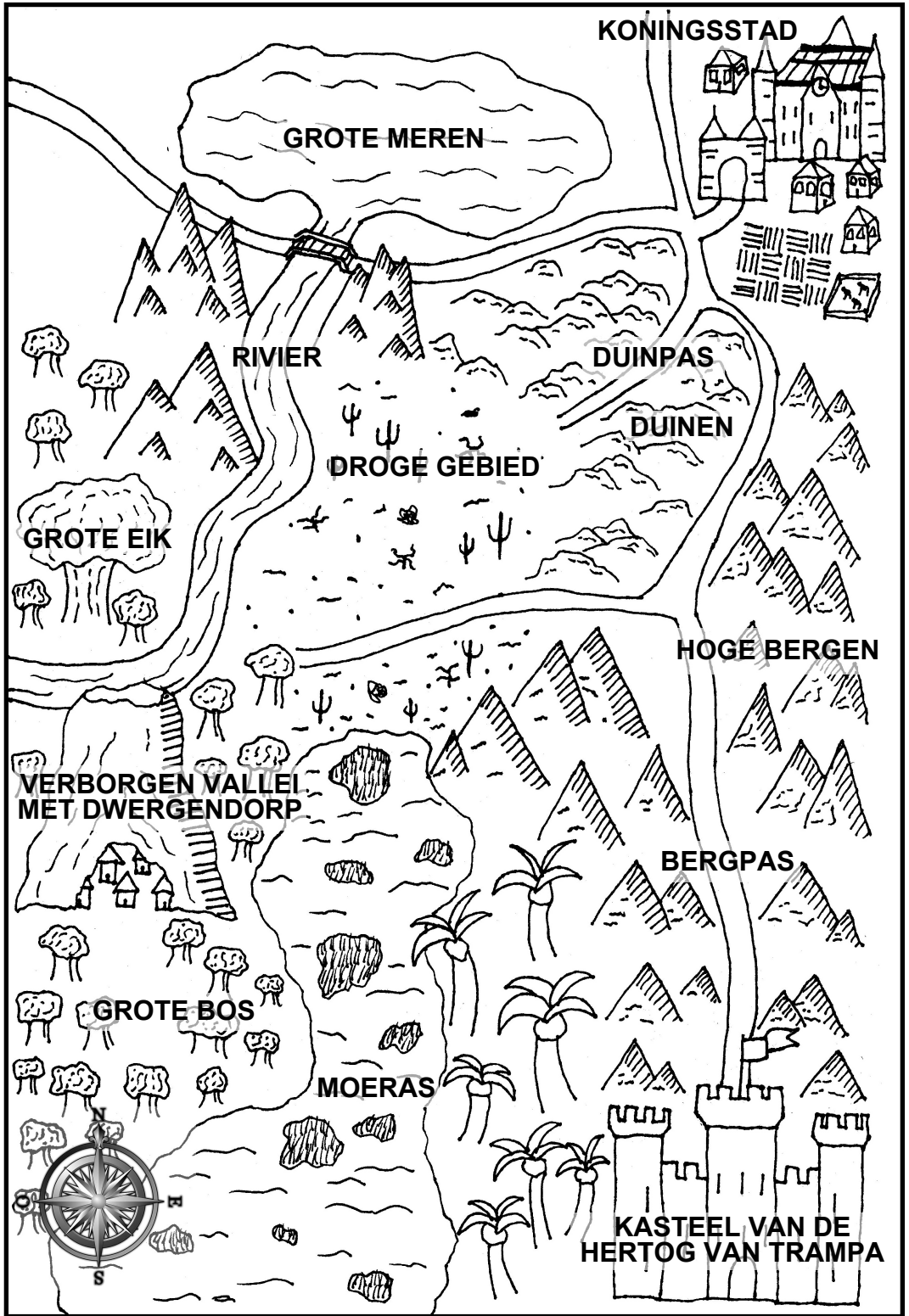
ISBN: 9789463184663

www.jannicolas.nl

facebook.com/jannicolas.nl

twitter.com/jannicolas

instagram.com/jannicolas.nl

Dit boek draag ik op aan mijn vrouw
JACQUELINE
Ze is het beste wat me ooit is overkomen.

Voorwoord

Zoals de meeste kinderen, was ook ik in mijn jeugd gek van sprookjes. Heerlijk wegdromen in een wereld waarin eigenlijk alles kan en alles mag. Niets is te gek in een sprookje. Heksen die kunnen vliegen, tovenaars die met een simpele knip van hun vingers een mens in een kikker kunnen veranderen, of erger. Kabouters die zo klein zijn dat eigenlijk niemand ze ooit heeft gezien, elfjes die als een kolibrie door te lucht zweven. En ik heb ze allemaal gelezen: Sneeuwwitje, Roodkapje, De wolf en de zeven geitjes, De gelaarsde kat en ga zo maar door.

Toen ik ouder werd maakte de sprookjes plaats voor fantasieverhalen voor de oudere jeugd en nog wat later voor fantasy thrillers. Toch bleven sprookjes mij fascineren. Maar nu niet langer om het heerlijk wegdromen in een fantasiewereld, maar meer om het feit dat ik door onderzoek erachter kwam dat de originele sprookjes eigenlijk vrij luguber waren en niet zelden helemaal niet bedoeld voor tere kinderzieltjes, maar meer als spannend verhaal voor volwassenen. Als je er goed over nadenkt, zijn de originele sprookjes de voorloper van de hedendaagse thriller.

Zo las ik op een goede dag de originele versie van het sprookje van Sneeuwwitje, al sinds het begin van mijn sprookjesfascinatie veruit mijn favoriet. Groot was mijn verbazing dat de originele versie in niets leek op de bekende bewerking door Walt Disney. Sterker nog, de originele versie zou ik nooit aan mijn kinderen hebben voorgelezen voor het slapen gaan, want die zouden geen oog meer hebben dichtgedaan.

Ik schrijf al lang korte verhalen en columns, maar dan houdt het bij zo'n 500 woorden helemaal op. Al heel lang speel ik echter met de gedachte om een boek te schrijven en ja, wat zou er dan mooier zijn dan het schrijven van een sprookje? Maar dan niet een sprookje zoals

ze in bijna alle sprookjesboeken zijn opgenomen, maar een sprookje zoals ze ooit werden opgeschreven voor de oorspronkelijke doelgroep: de volwassen lezer. Oftewel een fantasy thriller. Ik heb daarvoor het gegeven uit het sprookje van Sneeuwwitje genomen als basis: Een beeldschone jonge vrouw, een meedogenloze stiefmoeder die jaloers is op haar schoonheid en een stoere held in de vorm van een jager. Uiteraard ontbreken de dwergen niet, al ben ik niet opgehouden bij slechts zeven. Voor het neerzetten van een beetje waarheidsgetrouwe dwerg, heb ik overigens gekozen om deze af te leiden van het volk van de San in Zuid Afrika, oftewel de Bosjesman. Dat kwam voor mij namelijk wat geloofwaardiger over dan een soort reuze kabouter.

Het verhaal zelf speelt zich in mijn fantasie af ergens in de middeleeuwen, toen koningen nog in kastelen resideerden en er nog gevochten werd met zwaarden en kruisbogen. Het verhaal is zeker niet voor 'watjes' en staat bol van intriges, spanning, is op sommige plekken vrij luguber en gaat af en toe een kant op die veel lezers niet zullen verwachten.

Ondanks dat ik geen tweede Sneeuwwitje heb willen schrijven of, erger nog, het oorspronkelijke sprookje heb willen herschrijven, kon ik het toch niet laten om een paar subtiele verwijzingen naar het bekende sprookje, als een soort eerbetoon, in het verhaal te verweven. Maar ik vertrouw erop dat jij, de lezer, mij dit snel zal vergeven.

Ik wens je veel leesplezier.

Jan Nicolas

Proloog

Ze schrikt wakker van het geluid van paardenhoeven die door het provisorisch ingerichte tentenkamp klinken. Hun eigen paarden hebben ze al lang geleden moeten slachten om vlees te hebben om te eten. Maar dat vlees is al weer een tijd geleden tot het laatste stukje opgegeten door de hongerige bevolking die al zo lang op de vlucht is voor de tiran die zich hun koning noemt.

Boven het geluid van de paardenhoeven uit hoort ze nu ook de paniek ontstaan in de stemmen van haar familieleden, die net als zij wakker zijn geworden van het onverwachte geluid.

Ze zijn gevlucht voor haar, 'de uitverkorene'. Het is de wet die de koning al lang geleden heeft ingesteld, dat de mooiste vrouw van het land zijn vrouw zal worden en dat zal blijven tot bepaald wordt dat een andere vrouw op een dag mooier is. Wat het lot is van de vrouw die niet langer als mooiste gezien wordt, laat zich raden, gezien de wreedheden van deze tiran.

Twee jaar geleden werd zij, op de dag van haar veertiende verjaardag, door de koninklijke inspecteurs die, onder leiding van hun meedogenloze kapitein Netu, voortdurend het land afstruinen op zoek naar mooie, maar vooral jonge maagden, uitverkoren en werd haar ouders vriendelijk medegedeeld dat ze hun dochter binnen 24 uur naar het paleis van de koning moesten brengen.

Haar moeder was uiteraard ten einde raad, want ze wist dat de straf op het niet voldoen aan die opdracht een afschuwelijke dood zou betekenen. Niet zelden liet de koning ongehoorzame burgers vierendelen en dat was dan nog de meest zachtaardige vorm van terechtstellen.

Haar vader had echter binnen een uur paard en wagen geladen en samen met haar moeder en twee broertjes reden ze een onbekende

toekomst tegemoet, richting de bergen, om zich daar in een van de vele grotten te kunnen verstoppen.

Maar nu hebben ze haar dan toch gevonden, want ze hoort de stem van de wrede kapitein brullen dat iedereen zich bij zijn soldaten moet verzamelen, op straffe van onmiddellijke executie als er niet aan zijn opdracht voldaan wordt. Ze kan niet anders dan gehoorzamen, om zo in ieder geval te proberen de levens van haar dierbare familieleden te sparen.

De beeldschone jonge vrouw stapt met haar kin omhoog de kring van soldaten in, slechts gehuld in een dunne doorschijnende jurk, die ze snel had aangetrokken. Haar familieleden staan er al en haar twee jongere broertjes hangen angstig aan de benen van haar moeder.

“Hier ben ik, kapitein Netu,” zegt ze. “Ik ga vrijwillig met u mee en zal met de koning in het huwelijk treden. Maar spaart u mijn familieleden alstublieft. U heeft mij nu, zij hebben hier allemaal niets mee te maken.”

“Jij bent niet in de positie om te vertellen wat ik wel of niet moet doen, kleine sloerie!” schreeuwt de kapitein tegen haar en hij pakt haar jongste broertje, die pas net vier jaar is geworden aan zijn arm en trekt hem los van het been van zijn moeder.

Met het kleine angstig gillende jongetje in zijn arm rijdt de kapitein richting het flink brandende kampvuur, zodat iedereen hem goed kan zien. Daarop gooit hij met een beweging van zijn door het vele zwaardvechten krachtig geworden arm hoog de lucht in.

Alle ogen in het kamp volgen de jongen die in de lucht een koprol maakt, om, zodra hij het hoogste punt heeft bereikt, weer naar beneden te vallen. De kapitein heeft intussen zijn zwaard in zijn hand genomen en wijst daarmee naar de nog steeds gillende jongen die met zijn buik precies op de punt van het zwaard terecht komt, waarna het zwaard tot aan de heft in zijn kleine lichaam steekt en het gegil van het jongetje abrupt eindigt.

Dit wordt echter overgenomen door de moeder die door de soldaten op de grond wordt gegooid evenals de vader die naast haar staat. Het andere kleine broertje, die twee jaar ouder is, wordt, na een hoofdknik van de kapitein door een soldaat van achteren gegrepen, waarna deze zijn dolk uit de schede trekt en met een haal van het scherpe lemmet, de keel van de jongen van oor tot oor doorsnijdt. Het gegil van de moeder gaat door merg en been, terwijl de vader slechts komt tot het vervloeken van de kapitein en zijn manschappen.

“Je ziet nu wat er gebeurt als je niet luistert, kleine hoer,” zegt de kapitein op rustige toon tegen de jonge vrouw die als versteend het hele schouwspel in zich heeft opgenomen. “Op ongehoorzaamheid staat de doodstraf, op tegenspreken staat de doodstraf, op vluchten staat de doodstraf. Maar omdat jij dit misschien nog niet wist zal ik jouw leven sparen, maar alleen dat van jou. Om te zorgen dat je de regels nooit zal vergeten, zal ik ze goed in je geheugen prenten.”

Daarop slaan de soldaten acht paaltjes in de grond, die ze gemaakt hebben van dunnen stammetjes van de struiken rond het kamp. Haar moeder wordt ruw ontdaan van al haar kleding en met haar polsen vastgebonden aan twee van de bovenste paaltjes. Haar enkels worden vastgebonden aan de onderste twee paaltjes. Op die manier vormt ze een soort menselijke X.

Haar vader ondergaat hetzelfde lot, terwijl die zijn uiterste best doet om zich, tevergeefs, los te worstelen.

De jonge vrouw heeft al die tijd, door de shock waarin ze verkeert, niet gesproken en ook nu kan ze niets zeggen, maar rollen de tranen van verdriet, machteloosheid en ellende over haar wangen.

Als de man en vrouw vastgepind liggen op de grond, kleden de soldaten zich uit en gaan in een rij staan, waarbij de jonge vrouw bij de meeste soldaten duidelijk een keiharde erectie ziet ontstaan.

Vooraan in de rij staat een soldaat die een penis heeft van enorme omvang. Hij kruipt boven op de naakte vrouw en heeft moeite om zijn enorme paal in de veel te nauwe vagina te duwen, die dan ook door de druk die de man uitoefent, inscheurt.

De vrouw gilt van de pijn als de soldaat diep in haar stoot en haar van binnen en van buiten met zijn erectie openscheurt. Als de soldaat klaar is neemt de volgende vrijwel meteen zijn plaats in.

Zo gaat het door, tot ook de laatste soldaat zijn zaad in de vrouw heeft geleegd. Zelf merkt ze na de zevende soldaat al niet meer wat er precies met haar gebeurt en verliest ze na de twaalfde soldaat het bewustzijn.

Elke keer als ze wegzakt, gooit de kapitein een emmer water over haar heen om haar weer bij te brengen. Maar op een gegeven moment helpt ook dit niet meer en zakt de vrouw weg in een veilige donkere omgeving. Als de laatste soldaat klaar is stapt de kapitein op de vrouw af, tilt haar hoofd op en snijdt haar hoofd met zijn dolk in enkele halen van haar romp. Hij grijpt het haar van de vrouw vast en wikkelt het een paar keer om zijn hand, waarna hij het hoofd oppakt. Met het

hoofd in zijn handen gaat hij naar de jonge vrouw. Hij tilt het hoofd van haar moeder op en houdt het voor haar gezicht, zodat zij recht in de dode ogen van haar moeder kijkt.

Nog steeds kan de jonge vrouw geen geluid voortbrengen en staart ze wezenloos naar het hoofd van haar moeder dat aan de haren wordt vastgehouden door de kapitein.

“Ik denk dat je nu wel goed begrijpt wat ik bedoel met nooit meer ongehoorzaam zijn. Maar voor de zekerheid zal ik je nog een geheugensteuntje geven.”

Hierop loopt hij naar de vader van de vrouw en pakt twee dunne houtjes.

“Open je mond,” zegt hij tegen de vader.

Als deze weigert zijn mond open te doen loopt de kapitein naar zijn dochter en grijpt haar bij haar arm. Hij sleurt haar mee naar de vader, trekt het dunne jurkje van haar lijf, zodat ze volledig naakt naast hem staat en gooit haar dan, als een zak vuil, naast de vader op de grond.

“Open je mond, of je dochter zal hetzelfde lot ondergaan als je vrouw”, zegt de kapitein nu.

De man aarzelt nog heel even, maar als hij de kapitein aanstalten ziet maken om de soldaat met de enorme penis opdracht te geven zijn geliefde dochter te verkrachten, opent de man gehoorzaam zijn mond. De kapitein pakt de twee houtjes en plaatst deze op zo'n manier tussen zijn tanden, dat de mond van de man open blijft staan.

De soldaten, die nog steeds allemaal naakt zijn, komen nu rond de man staan en richten hun slap geworden penissen op de mond van de man en beginnen massaal in zijn mond te urineren. In het begin kan de man het nog wegslikken, maar na enkele minuten loopt de urine zijn luchtbuis in en ademt hij slechts warme pis. Langzaam verdrinkt de man, terwijl de laatste soldaat, samen met de kapitein zijn warme straal in de mond van de man laat lopen.

Zodra de soldaten weer zijn aangekleed zet de kapitein de jonge vrouw op een van de paarden en bind haar enkels onder het paard vast. Haar handen bind hij vast aan de zadelknop, zodat van ontsnappen geen sprake kan zijn. Enkele soldaten steken de schamele bezittingen van de onfortuinlijk familie in brand en de stoet gaat op weg naar het paleis van de koning, die eindelijk zijn twee jaar geleden reeds uitverkoren vrouw kan trouwen.

Langzaam dwarrelen de sneeuwvlokken als witte veertjes uit de hemel neer op het plaveisel van de straten in de oude koningsstad. De stad is opgebouwd zoals zoveel van de steden die in dit land liggen, met een stevige stadsmuur die weer omringd wordt door een brede gracht, om ongenode gasten vooral buiten te kunnen houden. Omdat de stad niet heel groot is, heeft het slechts één toegangspoort, die tussen zonsondergang en zonsopkomst is afgesloten met een grote, dubbele houten poort. Binnen de muren van deze stad is alles geconcentreerd rondom het marktplein, met als opvallende markeringspunten het paleis, waar de koning van het land met zijn familie woont, en de kerk. De oudste taverne van het land is hier ook te vinden, evenals een gastvrije herberg. Verder zijn er verschillende winkeltjes en bedrijven, zoals een groentewinkel, een bakker, een school en een smid.

Rondom de stadsmuren liggen boerderijen met akkers vol graan en andere gewassen. Bij enkele boerderijen loopt vee rond, dat gebruikt wordt voor de melkproductie en de levering van voldoende vlees. De in het landschap beeldbepalende molen staat aan de rivier, die in de heuvels van het bos ontspringt, die in het westen van het land ligt, en die zorgt voor een regelmatige aanvoer van water in de grote meren die in het noorden van het land liggen. De koning, Melchior III, gaat daar regelmatig met zijn gasten jagen en veel families uit het stad maken van die gelegenheden gebruik om achter de koning aan te reizen, om daar een leuke dag door te brengen en hun kinderen te laten spelen.

Zuidelijk van de stad, een beetje in het midden van het land, ligt een gortdroge woestijn, waar geen water is en leven bijna onmogelijk. De inwoners van het land noemen de woestijn 'Het droge gebied', wat meteen alles zegt. Het droge gebied ligt ingeklemd tussen het bos in het westen en hoge zandduinen in het oosten. Het droge gebied is bereikbaar via een smalle duinpas, waar aan weerszijde hoge wanden van zand oprijzen. Meer naar het zuiden liggen de hoge bergen, met hun witte, met eeuwige sneeuw versierde toppen. Achter de bergen ligt het gebied dat, uit naam van koning Melchior wordt bestuurd door

zijn beste vriend, de hertog van Trampa. Vanuit zijn kasteel, dat alleen te bereiken is door te reizen via een bergpas die het berglandschap in tweeën deelt, zorgt hij ervoor dat het de mensen in dit deel van het land goed gaat en iedereen tijdig zijn belastingen betaalt. Het kasteel ligt in een vruchtbaar gebied, met veel boerderijen. De plaats van het kasteel is gekozen door de voorouders van de hertog, die over een uitstekend strategisch oog moeten hebben beschikt, want niet alleen wordt het kasteel aan de voorzijde beschermd door de hoge bergen, het is ook heel lastig te bereiken vanaf de zijkanten, omdat aan de ene zijde de uitlopers van de bergen liggen en aan de andere zijde een moeilijk toegankelijk palmbos, wat op haar beurt weer grenst aan een uitgestrekt moeras, dat uitkomt in het grote bos.

Vanuit de koningsstad gaan er uitstekend begaanbare wegen richting de bergpas in het zuiden, de rivier en de duinpas meer in het midden van het land. Na de duinpas is van enige weg geen sprake meer, daar leven in het daarna komende droge gebied eenvoudigweg onmogelijk is en een weg dus totaal niet noodzakelijk. De weg naar de rivier gaat naar een grote, stenen brug. Na deze brug begint het gebied dat gecontroleerd wordt door de graaf van Baloney. De graaf is erg op zichzelf en heeft slechts contact met de koning bij de jaarlijkse belastingafdracht.

Vanuit zijn kasteel gaat de hertog van Trampa regelmatig op bezoek in het paleis van zijn vriend de koning, dus een goed begaanbare weg is een vereiste.

Het paleis van koning Melchior heeft een grote, ommuurde tuin, met fraai aangelegde paden, een boomgaard met verschillende fruitbomen en een moestuin waar de kok van het paleis dagelijks zijn verse groente oogst. De vrouw van de koning, koningin Regina, loopt graag door de tuin. Zo ook deze koude winterdag. Ondanks dat de sneeuw de paden wit heeft gemaakt wandelt ze door de tuin en blijft even stil staan bij een rozenstruik. Vol bewondering kijkt ze naar een rode roos, die ondanks de bittere kou dapper in bloei staat. Ze streelt de roos teder, maar bij het strelen prikt ze zich per ongeluk aan een doorn. Uit het wondje druppelen drie druppels bloed in de sneeuw.

Terwijl ze naar de rode druppels bloed kijkt, komt er een ekster aangevlogen die heel brutaal naast de druppels gaat zitten en haar met zijn kleine kraaloogjes aankijkt. Koningin Regina kijkt nogmaals naar de rode druppels die levendig afsteken tegen het wit van de sneeuw en vervolgens naar het zwart met witte verenkleed van de

brutale ekster die zo dicht bij haar durft te komen. Onbewust wrijft ze over haar buik, waar haar zwangerschap al een tijdje duidelijk zichtbaar is en ze denkt:

“Ik hoop dat ik straks een dochter krijg met een huidje zo wit als de sneeuw, lippen zo rood als het bloed en haren zo zwart als de veren van de ekster.”

De gedachte is amper vervlogen of de ekster vliegt weer weg, waarbij zijn normaal zo op het schudden met een grote lucifersdoos gelijkende kwetterende geluid plaats heeft gemaakt voor een prachtige zang, heel zacht en melodieus. Bijna alsof hij haar met zijn zang zijn zegen geeft. Enkele maanden later schenkt koningin Regina het leven aan een dochter. Een klein meisje met een huidje zo wit als sneeuw, lipjes zo rood als bloed en haren zo zwart als de veren van een ekster. Ze noemt haar dochtertje Rosa, naar de rode roos die dapper tot bloei kwam in de ijzige winter. Maar vanwege haar opvallend witte huid noemt iedereen in het land de kleine prinses eigenlijk al snel liefkozend ‘Sneeuwwitje’.

Het lijkt wel alsof het land sinds de geboorte van de kleine prinses nog mooier is geworden. Alsof de welvaart, die al groot was, nog groter is geworden en alsof de liefde tussen de koning en de koningin nog heviger is dan dat hij al was. Hun geluk is na de komst van hun dochtertje dan ook compleet en dat geluk slaat over op de inwoners van het land. Niemand maakt nog ruzie, iedereen is vrolijk, oogsten gaan nooit meer verloren en niemand die ook nog maar één dag honger heeft. Het duurt dan ook niet lang tot de mensen beseffen dat de geboorte van de prinses een grote zegen is voor het land en dat het door haar komt dat er slechts voorspoed is. Ze wordt dan ook door iedereen in het rijk bemind vanwege de komst van de welvaart, maar zeker ook vanwege haar ontembare levenslust, haar zachte karakter en haar buitengewone schoonheid.

Niemand noemt de prinses ooit Rosa, altijd gebruikt men haar koosnaampje Sneeuwwitje, zelfs haar ouders. Tot de dag van haar zesde verjaardag en ze beseft dat ze niet langer een kleuter is, maar al een echt meisje wordt.

“Waarom noemt iedereen mij nog steeds Sneeuwwitje, mama?” vraagt ze op een dag dan ook aan haar moeder.

“Omdat je huid zo wit is als sneeuw, lieverd,” antwoordt haar moeder, terwijl ze zachtjes met haar hand over het blanke huidje van haar geliefde dochter streelt.

“Maar ik heet toch geen Sneeuwwitje, mama, ik heet Rosa. Sneeuwwitje vind ik echt heel kinderachtig. Ik wil liever Rosa genoemd worden.”

Haar moeder kijkt haar trots aan en zegt; “Dan noemt iedereen jou vanaf vandaag Rosa, lieveling.” En met een glimlach op haar gezicht pakt ze haar kleine meisje in haar armen en knuffelt haar stevig.

Rosa is een echt buitenkind en is dan ook meer op de omliggende landerijen en omliggende akkers te vinden dan dat ze binnen de stadsmuren is. Steevast wordt ze vergezeld door haar vriendje Martijn, de zoon van de hertog van Trampa, die zijn zoon, als het even mogelijk is, bij zijn bezoek aan de koning meeneemt. Martijn is een knappe, lieve jongen met een bos vrolijke krullen, met wie ze de leukste avonturen beleeft als ze op de akkers van de boeren aan het spelen zijn.

Soms, als het te laat is om nog buiten de stadsmuren te gaan, spelen ze in de grote tuin van het paleis, waar Martijn zodra hij de kans krijgt in de grote appelboom klimt om daar een appel voor haar te plukken, die dan extra lekker smaakt, omdat hij die speciaal voor haar van de hoogste takken geplukt heeft.

Op een dag, als ze weer eens met Martijn in de tuin van het paleis heeft gespeeld, komt ze het paleis van haar ouders binnen rennen, met in haar handen een ekster die meer dood dan levend is.

“Papa, mama,” gilt ze, “kijk eens wat Martijn en ik gevonden hebben bij de appelboom. Het is een ekster en hij is gewond denk ik.” En ze laat onderwijl de ekster, die er werkelijk beroerd aan toe is, aan haar ouders zien.

Haar moeder neemt de ekster voorzichtig van haar over en streelt het zo kenmerkende zwart/witte verenkleed van het beestje, terwijl ze de ekster voorzichtig onderzoekt op verwondingen.

“Hij heeft zijn vleugel gebroken, Rosa,” zegt haar moeder. “Maar maak je niet ongerust. Als je goed voor hem zorgt dan geneest hij weer volledig.”

Rosa vraagt daarop de timmerman in het stadje om een mooi hokje te maken, legt daar wat hooi in en daarna, uiterst voorzichtig, de gewonde ekster. De ekster lijkt aan te voelen dat Rosa het beste met hem voor heeft en laat zich gedwee verzorgen. Reeds na enkele dagen kan hij zijn vleugel al weer bewegen en nog een paar dagen later vliegt hij al, zij het voorzichtig, zijn eerste rondjes in de kamer van Rosa. En in plaats van verdrietig te zijn, omdat ze haar nieuwe vriendje

binnenkort vrij moet laten, is Rosa blij voor de ekster, dat hij weer kan genieten van het vliegen in de tuin van het paleis. Samen met Martijn brengt ze de vogel, zodra ze echt zeker weet dat hij het zal redden, terug naar de appelboom waar ze hem gewond hadden aangetroffen.

“Kom me nog een keer opzoeken als je in de buurt bent, lieve ekster,” zegt Rosa als ze het kooitje open doet en de ekster er voorzichtig uithaalt. Ze zet beestje op haar hand en geeft hem daarna een zacht kusje op zijn hoofd. De vogel blijft nog even op haar hand zitten, waarna hij opvliegt. Even blijft de vogel nog boven hen rondjes draaien, maar dan vertrekt hij, onder het zingen van een lied, zo mooi, dat het bijna onmogelijk is dat het geluid door een normaal krassende ekster gemaakt wordt.

Terug in het paleis vertelt Rosa vol trots aan haar moeder hoe ze de ekster heeft vrijgelaten.

“Je bezit een zeldzame schoonheid, lieverd,” zegt haar moeder trots als ze het hele verhaal heeft aangehoord. “Je hebt een bijzondere schoonheid, hier in je hart.” En ze wrijft tegelijkertijd zachtjes over de plek waar het hart van Rosa zit. “Wees zuinig op die schoonheid en zorg dat je die nooit kwijtraakt, want een dergelijk schoonheid kan je van groot nut zijn op de dag dat jij koningin van dit land wordt.”

Rosa is twaalf jaar als het weer eens een zeer koude winter is. Zo koud, dat alle haarden in het paleis het eenvoudigweg niet warm gestookt krijgen en de ijspegels aan de binnenkant van de paleismuren hangen. Door de kou en de vochtigheid binnen in het paleis krijgt haar moeder, die toch al een zwakke gezondheid had, een zware longontsteking en hoe de doktoren ook hun best doen, het mag niet baten.

Koning Melchior is ontroostbaar van verdriet door het overlijden van zijn echtgenote en hij sluit zich dan ook voortdurend op in zijn werkkamer. Het duurt meer dan een jaar voor de koning zijn gezicht

weer eens buiten zijn werkkamer laat zien en nog eens een paar maanden langer voor hij zich buiten de paleismuren waagt.

Het is een mooie lentedag als Rosa haar vader zover krijgt dat hij met haar gaat paardrijden. Als ze terugrijden naar de stad zien ze een vrouw op het pad liggen. Naast haar staat een paard, dat duidelijk mank is aan zijn linker voorbeen.

Koning Melchior stapt af en loopt naar de onfortuinlijke vrouw toe. De vrouw is behoorlijk toegetakeld. Haar kleren, waarvan de koning kan zien dat ze oorspronkelijk van een goede en zeker ook zeer kostbare kwaliteit waren, zijn verscheurd. Haar hoofd is onbedekt en de grote bos blonde haren zit hevig in de klit. Haar gezicht is flink vervuild, alsof ze zich al dagen niet gewassen heeft. Hij voelt voorzichtig in haar hals en als hij daar nog leven voelt zegt hij tegen Rosa: "Rij snel naar het paleis en vraag aan mijn persoonlijke arts of hij met zijn koets hier naar toe komt. Deze vrouw moet zo snel mogelijk verzorgd worden."

Rosa twijfelt geen moment en rijdt zo snel ze kan naar het paleis om de arts te halen.

Als de arts met zijn koets bij de koning is gekomen, legt hij de vrouw, die nog steeds bewusteloos is, op een van de bankjes in de koets en gaat tegenover haar zitten, om haar tegen te houden mocht ze per ongeluk van het bankje afglijden. De arts bindt het paard van de koning achter de koets en gaat op weg naar het paleis. Rosa neemt het paard van de vrouw aan de teugel en zijn linker voorbeen ontziend, hinkt het paard met haar mee.

In het paleis aangekomen brengt de arts de vrouw naar een van de kamers in het paleis, zodat hij haar kan onderzoeken. Zodra hij klaar is gaat hij naar de koning om verslag uit te brengen.

"Ik heb de vrouw onderzocht, majesteit. Ze heeft zover ik kon zien geen ernstige verwondingen en ook niets gebroken. Het lijkt erop dat ze van haar paard is gevallen en daarbij haar bewustzijn heeft verloren. Maar ik verwacht dat ze spoedig bij zal komen. Dan kan zij u zelf vertellen wat er precies gebeurd is."

Het duurt nog een volle dag voordat de vrouw bijkomt. De arts is al die tijd, op uitdrukkelijk verzoek van koning Melchior, bij haar. Als de vrouw is bijgekomen en zich heeft verzorgd, laat de arts de koning waarschuwen, die meteen bij de vrouw gaat kijken. Als hij de kamer binnenkomt, is het eerste dat hem opvalt de geur van een subtiel parfum die in de kamer hangt. De geur is licht en aangenaam. Sinds hij haar aan de zorgen van zijn arts had toevertrouwd, heeft hij naar dit

moment uitgekeken, maar toch is hij niet op het moment voorbereid. Hij voelt een kriebel in zijn borst, alsof een opgesloten vogel die uit de kooi van zijn ribbenkast probeert te ontsnappen met zijn vleugels fladdert. Zijn adem stokt.

In de kamer staat niet langer de zwaar verwaarloosde vrouw die hij op het pad gevonden heeft. In plaats daarvan staat er een vrouw wier totale schoonheid zijn verwachting honderdmaal overtreft. Het mooiste van alles zijn haar ogen. Ze zijn intens blauw, van een iets donkerdere schakering dan violet, zachter dan duifgrijs en intenser dan lapis lazuli, het typische blauw dat door de oude Egyptenaren al zo bewonderd werd en waar bijzondere krachten aan werden toegeschreven. Haar ogen staan in de buitenste hoeken een beetje schuin omhoog. Ze staan ook wijd uit elkaar en hebben lange, dichte wimpers die met elkaar verstrikt raken als ze haar ogen sluit. Haar voorhoofd is breed en hoog en haar kaaklijn is fijn gebeeldhouwd. Haar lippen zijn vol en licht getuit, en wanneer ze glimlacht, is er even een glinstering van haar kleine, uitermate witte tanden te zien. Haar hoofd wordt omlijst door een lange, dikke bos haar dat de kleur heeft van gesponnen goud. Ze draagt het strak achterover, maar er zijn een paar sliertjes aan de spelden ontsnapt, die nu krullen over haar kleine roze oren. Nu ze niet langer ligt maar staat valt het hem op dat ze langer is dan hij in eerste instantie dacht. Ze komt bijna tot zijn schouders, maar hij zou haar middel met gemak met twee handen kunnen omvatten. De pofmouwen van haar fluwelen, met biezen versierde jasje laten haar armen onder de ellebogen bloot. Ze zijn welgevormd en licht gespierd, zoals die van een amazone. Haar handen zijn elegant gevormd, haar vingers zijn lang en lopen een beetje taps toe en haar lange nagels zijn parelachtig. Het zijn de handen van een kunstenares. Onder haar lange, wijde rok steken de puntige neuzen van slangenleren rijlaarzen uit. Hij stelt zich voor dat haar door het dure leer omhulde voeten even welgevormd zijn als haar handen. Als zijn blik van haar voeten weer omhoog gaat, blijft zijn blik heel kort op haar décolleté hangen, alsof zijn ogen er door een verborgen magneet naartoe worden getrokken. Haar volle, stevige borsten, die brutaal de stof van haar jasje een beetje naar voren duwen, passen perfect bij haar lichaam en maken haar vrouw zijn perfect af.

“Prinses, mag ik u zijne majesteit koning Melchior III voorstellen? Hij is verantwoordelijk voor uw redding. Majesteit, mag ik u aan prinses Sahhara voorstellen?” vraagt de arts.

“Aangenaam, prinses,” zegt koning Melchior. De lach die op haar gezicht verschijnt, is betoverend en zorgt dat de hij gevoelens en verwachtingen voelt die hij heel lang niet meer heeft ervaren. Ze houdt hem haar rechterhand met de palm naar beneden voor. Als hij hem beetpakt, voelt hij dat hij warm en stevig is. Hij buigt en tilt haar hand op tot haar vingers een paar centimeter van zijn lippen vandaan zijn, laat hem vervolgens los en doet een stap naar achteren. Ze houdt zijn blik nog even vast met haar betoverende ogen. Als hij in haar ogen kijkt ziet hij dat de uitdrukking erin raadselachtig en vol heimelijke belofte is. Hij heeft het gevoel dat hij in een poel kijkt waarvan de diepte nooit helemaal gepeild zal kunnen worden.

“Hoe voelt u zich, prinses?” vraagt de koning, waarbij hij zelf hoort dat zijn stem ietwat onzeker klinkt. “En vertelt u mij alstublieft wat er is gebeurd.”

Het antwoord wordt gegeven door een ongekend mooie vrouwenstem. Een stem die klinkt zoals het water dat uit een fontein naar beneden klatert mooi kan klinken, of de zang van een nachtegaal, of belletjes die zachtjes klingelen in de wind.

“Door de goede zorg van uw arts gaat het heel goed met mij, majesteit,” zegt prinses Sahhara eerbiedig. “Ik was met mijn gevolg onderweg naar de man die mijn ouders voor mij hebben uitgekozen.” En ze vertelt de koning dat ze een prinses is van het eiland Malta en met haar gevolg op weg was naar de graaf van Baloney, haar aanstaande echtgenoot. Onderweg werden ze overvallen door een bende struikrovers en is iedereen uit haar gevolg vermoord. Zij kon zelf als door een wonder ontsnappen, en heeft dagenlang rondgereden, op zoek naar hulp, tot haar paard in een kuil stapte en zij van zijn rug viel.

“Dat was het hele verhaal in een notendop, majesteit. Ik zou het erg op prijs stellen als u mijn aanstaande echtgenoot zou kunnen waarschuwen dat ik bij u in het paleis ben. Ik denk dat hij wel ongerust zal zijn.”

“Natuurlijk, prinses. Ik stuur meteen een boodschapper op weg. Maar het kan wel even duren voordat uw aanstaande echtgenoot hier is. Maar tot die tijd bent u uiteraard mijn gewaardeerde gast in mijn paleis.”

De prinses knikt dankbaar naar de koning en tovert een glimlach op haar gezicht die elke man het hoofd op hol zou brengen, dus ook dat van hem.

“Daar ben ik blij mee, majesteit en ik ben vereerd dat ik uw gast mag zijn. Maar alleen als u mij iets zou willen beloven.”

Koning Melchior kijkt even verbaasd, maar vraagt haar dan wat hij zou moeten beloven.

“Dat u mij niet langer ‘prinses’ noemt, maar gewoon Sakhara, zoals al mijn goede vrienden doen.”

“Dat klinkt inderdaad een stuk mooier... Sakhara. Maar alleen als jij mij dan, maar alleen als er verder niemand bij is, Melchior wilt noemen.” Dit beloofd Sakhara met een stralende glimlach rond haar mond en prettig flonkerende ogen.

De koning draait zich daarop om en verlaat de kamer, zodat hij zijn boodschapper op weg kan sturen. Als hij de kamer verlaat, voelt hij een emotie die totaal verschilt van elke emotie die hij ooit ervaren heeft. Het is een vreemde mengeling van opgetogenheid en spijt, van verworvenheid en verlamdend verlies. In een oogwenk lijkt hij iets van oneindige waarde te hebben ontdekt dat, bijna op hetzelfde moment van hem is afgepakt. Toen ze hem liet weten dat ze zou gaan trouwen met de graaf van Baloney, haatte hij de graaf met een bitter genoegen dat achter in zijn keel smaakte als verbrand kruit. Wat hij bij het verlaten van de kamer niet heeft gezien is dat haar betoverende glimlach langzaam plaats maakte voor de dode glimlach van een cobra en dat de vriendelijke blik in de ogen van Sakhara overging in een blik van volle tevredenheid.

Er gaan ruim twee weken voorbij voordat de boodschapper terug is in het paleis. In deze periode leren de koning en Sakhara elkaar steeds beter kennen en regelmatig horen de mensen in het kasteel de koning weer lachen. Een lach die ze heel lang hebben moeten missen en waarvan iedereen dacht dat ze die nooit meer zouden horen schallen tussen de dikke muren.

“U bent alleen, mijn beste boodschapper. Waar is de graaf van Baloney, de aanstaande echtgenoot van prinses Sakhara?” vraagt de koning aan de boodschapper.

“Het spijt mij u te moeten vertellen dat het kasteel van de graaf van Baloney overvallen is en niemand de slachting heeft overleefd, majesteit. Toen ik bij het kasteel aankwam was er niets meer over dan een ruïne.”

Prinses Sakhara trekt wit weg als ze dit hoort en ze kan het niet helpen dat haar onderlip begint te trillen. Hoewel ze haar aanstaande echtgenoot nog nooit heeft gezien, lijkt het haar toch groot verdriet te doen dat hij vermoord is.

“Dit soort dingen gebeuren de laatste tijd vaak, helaas, hoewel je er van verzekerd kunt zijn dat ik de schuldigen op zal sporen en keihard zal straffen.” En bijna als vanzelf slaat hij zijn arm om haar heen, waarna zij, bijna net zo vanzelf, haar hoofd op zijn schouder legt. De koning streelt haar troostend over haar blonde haren, totdat hij merkt dat ze ontspant.

“Nu ga je natuurlijk terug naar Malta, naar je ouders?” vraagt hij tenslotte.

“Ik denk het wel,” antwoord Sakhara een beetje twijfelachtig. “Ik zou ook niet weten wat ik in dit land moet doen. Ik ken hier verder niemand, behalve u, majesteit.”

“En is dat niet voldoende?”

“Hoe bedoelt u, majesteit?”

“Wat ik bedoel, Sakhara, is dat ik sinds het overlijden van mijn vrouw lang heb gedacht dat het leven voor mij was afgelopen. Pas sinds enkele dagen waag ik mij weer een beetje in het openbaar, zij het niet van harte. Maar sinds ik jou heb leren kennen, lijkt het alsof de zon feller schijnt, alsof de vogels vrolijker fluiten. Wat ik je dus eigenlijk wil vragen is of je misschien niet wat langer zou willen blijven, zodat we elkaar nog beter zouden kunnen leren kennen?” Even lijkt het alsof Sakhara zijn aanbod af zou slaan, maar dan verschijnt die betoverende lach weer op haar gezicht.

“Heel graag, majesteit,” zegt ze dan ook stralend en als de koning iets beter had gekeken, had hij de rode gloed in haar ogen kunnen zien. Een rode gloed die net zo snel verdwenen is als dat hij achter haar ogen verscheen.

Vanaf dat moment hangt koning Melchior elk mogelijk moment rond de spannende Sakhara, en aan haar kirrende gelach te horen zit zij daar totaal niet mee. Rosa is in eerste instantie blij dat haar vader weer geluk gevonden heeft. Na een tijdje begint ze het gedrag van Sakhara echter toch een beetje vreemd te vinden en zelfs ietwat verontrustend. Maar het duurt nog enkele jaren voordat ze zich hierover tegen iemand durft uit te spreken.

Sinds het overlijden van haar moeder heeft Rosa, die nu vijftien jaar is, in haar dienstmeid Anna een vertrouwenspersoon gevonden, tegen wie ze al haar geheimen kwijt kan. Anna is de vijftig al een tijdje gepasseerd en heeft sinds haar geboorte voor Rosa gezorgd. Ze beschouwt haar dan ook bijna meer als een dochter, dan als de prinses voor wie ze werkt. Anna heeft, zoals ze dagelijks doet, het bad voor Rosa gevuld met heerlijk warm water. Rosa blijft naast het dampende bad staan en steekt haar vinger in het water, maar trekt haar hand met een felle uitroep weg. Anna komt haastig en verontschuldiging naderbij en giet koud water uit een emmer bij het warme water in het bad. Rosa probeert de temperatuur opnieuw en ditmaal kirt ze tevreden.

“Wil je mij soms levend koken, Anna? Het water was kokend heet!” Anna herkent dit als de voorbode van een heikele kwestie en wacht, terwijl ze achter haar gaat staan en haar prachtig glanzende bos zwarte haren op haar hoofd legt en als een schoof rijpe zwarte koren met spelden vast zet, geduldig af op wat er komen gaat.

Rosa buigt zich wat voorover en wrijft met haar vingertoppen een klein plekje op de spiegel schoon. Daarin bekijkt ze haar gezicht. Ze steekt haar rozerode tong uit, controleert die op eventuele witte aanslag, maar ziet niets. Dan gaat ze nog iets dichterbij de spiegel toe en spert haar ogen wijd open. Ze bekijkt zichzelf heel aandachtig en legt haar vingers op de huid onder haar ogen.

“Anna! Moet je al die afschuwelijke rimpels zien!” klaagt ze speels.

“Hahaha, rimpels? U heeft er niet één, prinses” ontkent Anna met kracht.

“Nee, nu nog niet, maar het scheelt erg weinig. Ik wil nooit oud en lelijk worden hoor, Anna,” zegt Rosa met een zo tragisch mogelijke blik op haar gezicht.

“Dan kunt u maar het beste nu sterven, prinses,” lacht Anna. “Dat is namelijk de enige manier om het te voorkomen.”

“Je moet niet zulke lelijke dingen zeggen, Anna.”

“Ach kom, prinses,” zegt Anna afkeurend. “U weet best dat u heel mooi bent.”

“Ben ik dat echt, Anna? Vind je mij echt mooi?”

“Ja, prinses, en dat vind ik niet alleen.” Anna helpt haar overeind. “Maar als u nu niet meteen in bad gaat, gaat u ook mooi stinken, hahaha.”

Anna maakt de badmantel van Rosa los, gaat achter haar staan en tilt het kledingstuk van haar slanke schouders. Nu staat Rosa naakt voor de spiegel en kijkt voor de zekerheid nog eens goed naar zichzelf en of Anna niet stiekem toch gelogen heeft over haar schoonheid, want zoals veel meisjes van vijftien is ook zij soms wat onzeker over haar lichaam dat langzaam maar zeker verandert naar het lichaam van een jonge vrouw. Maar van haar slanke hals tot aan haar smalle enkels is Rosa's lichaam nu al een hartverscheurend mooi silhouet, dat binnen niet al te lange tijd haar transformatie naar jonge vrouw voltooid zal hebben. Haar billen zijn rond als twee volmaakt symmetrische bollen, maar in de knieholtes van haar lange slanke benen, heeft ze nog de kinderlijke, kwetsbare kuiltjes.

Rosa ziet zichzelf maar vaag in de beslagen spiegel en dat beeld houdt haar aandacht dan ook niet erg lang vast.

Anna giet ondertussen geparfumeerde olie uit een kristallen fles in het water en roert alles geknield door elkaar.

Rosa staat bij het bad en kijkt naar haar, waarbij ze haar gewicht op één been laat rusten, zodat haar middenrif in een betoverende hoek komt te staan. Ze krijgt een heimelijk glimlachje op haar lippen als ze een van haar tepels tussen duim en wijsvinger neemt en met haar blik neergeslagen naar het roze vruchtje kijkt tussen haar vingers.

Anna kijkt op van het bad dat ze aan het klaarmaken is, en als ze ziet wat Rosa aan het doen is, bijt ze haar een preuts standje toe.

Rosa lacht een beetje, steekt dan haar tong naar haar uit, maar laat haar hand zakken en stapt in het bad. Met een zucht van welbehagen laat ze zich in het hete, geparfumeerde water zakken totdat alleen de dikke schoof gitzwart haar op haar hoofd boven de rand van het bad uitsteekt.

Anna is druk in de weer, laat zeep schuimen op een flanellen doek, poetst en wast, mompelt lieve woordjes en kakelt van het lachen om de antwoorden van Rosa. Dan gaat Rosa op haar verzoek staan, waardoor het water van haar lichaam glijdt. Haar ronde billen blinken roze van het hete water. Op Anna's aanwijzingen gaat ze op zo'n manier staan dat Anna haar benen een voor een kan inzepen. Nadat

Rosa weer terug is gezakt in het schuimend water, komt de heikele kwestie, waar Anna al de hele tijd op wacht, er dan eindelijk uit.

“Weet je, Anna, het is niet dat ik mijn vader niets gun hoor,” zegt Rosa. “Het is ook niet dat ik Sahhara niet aardig vind. Integendeel, ze is juist heel aardig en ik denk dat ik me eigenlijk geen betere ‘bonusmoeder’ had kunnen wensen. Maar gisteren zag ik haar ineens naakt voor een ronde schijf staan die ze in haar slaapkamer heeft laten ophangen. Het ziet er niet uit als een spiegel, maar dat is het volgens mij toch. Het is echt heel groot en volgens mij is hij van puur goud. En terwijl ze daar in een ronduit uitdagende houding voor die spiegel stond en zichzelf via de spiegel schijnbaar diep in de ogen keek, hoorde ik haar zeggen: ‘Spiegel, spiegel aan de wand, wie is de mooiste van dit land?’ En wat er toen gebeurde, Anna, dat geloof je niet.”

“Maar dat gaat u mij nu natuurlijk vertellen, toch, prinses?” Rosa kijkt Anna even goed aan om te zien of ze haar voor de gek houdt of misschien niet geloofd. Maar wat ze ziet is hetzelfde lieve, eerlijke, oprechte gezicht dat ze zo goed kent.

“Toen Sahhara dat gezegd had leek het alsof de spiegel smolt. En dat gesmolten goud liep zo naar haar voeten toe, waar het oprees en veranderde in een persoon. Geen man, geen vrouw, maar een persoon. Een persoon zonder gezicht, zonder duidelijke vormen, maar wel duidelijk een persoon. Een beetje alsof je een laken over iemand heen gooit, zodat meteen alle lichamelijke vormen verborgen zijn. Het was echt heel eng, Anna, maar nog enger was het dat die persoon kon praten. Ik zag geen mond, maar toch hoorde ik duidelijk zeggen:

“U, mijn koningin, bent de mooiste van dit land.” Maar ik denk nu dat ik mij dat verbeeld heb, want dat kan natuurlijk niet, toch, Anna?”

“Ik denk dat alle emoties van de laatste tijd u een beetje teveel worden, prinses. Maar als u wilt ga ik wel een keer kijken in haar kamer en als ik iets vreemd zie, dan laat ik u dat weten. Afgesproken?”

“Afgesproken!” zegt Rosa, en ze schudden elkaar lachend de hand, eigenlijk alle twee al weten dat het allemaal wel los zal lopen.

Een paar dagen later loopt Anna langs de slaapkamer van Sahhara als ze haar hoort praten.

“Tegen wie is ze nu aan het praten?” denkt Anna. Nieuwsgierig als ze is probeert ze de deur open te duwen en tot haar verbazing is deze niet op slot. Ze duwt de deur zover open dat zij goed kan horen wat er gezegd wordt in de kamer.

“Spiegel, spiegel aan de wand, wie is de mooiste van dit land?” hoort ze de stem van Sahhara nu duidelijk. Het duurt even voordat Anna een mannenstem hoort antwoorden:

“U, mijn koningin, bent de mooiste van dit land.”

Meteen voelt ze hoe de haren in haar nek rechtovereind gaan staan.

“Het kind heeft dit niet verzonnen,” denkt ze en ze duwt de deur nog iets verder open zodat ze nu ook alle kan zien.

Voor de spiegel staat Sahhara, naakt, precies zoals Rosa haar verteld had. Maar daar waar Rosa was weggelopen, blijft Anna, als in trance, staan kijken naar het schouwspel dat zich voor haar ogen afspeelt. Ze ziet hoe Sahhara met haar vingers naar haar vagina gaat, die begroeid is met kleine, goudblonde krulletjes. De blik van Anna wordt naar het gouden schaamtapijtje getrokken, waar ze duidelijk de roze buitenlippen kan zien, alsof ze kijkt naar een levend erotisch miniatuurschilderijtje.

Sahhara wrijft zachtjes over haar klit. Daarna brengt ze haar vingers, die heel duidelijk vochtig zijn, naar haar mond en likt ze genietend af. Waarna ze ineens in een schaterlach uitbarst. Maar geen gewone lach, nee, het is wat Anna betreft de lach van een waanzinnige.

Anna weet nu zeker dat dit mooie schepseltje stapelgek is en wellicht ook nog eens gevaarlijk. Maar erger nog, ze kan een schadelijke invloed uit gaan oefenen op prinses Rosa. En dat laatste is iets wat Anna onder geen voorwaarde kan laten gebeuren. En voordat Anna beseft wat ze doet, duwt ze de deur nog verder open.

Sahhara hoort de deur verder open gaan en kijkt verschrikt om. Haar ogen schieten bijna vuur als ze Anna in de deuropening ziet staan en meteen beseft wat de vrouw mogelijk gezien heeft.

“Kun je het zien, oude heks?” vraagt Sahhara hatelijk, maar ook om te proberen haar van haar stuk te brengen.

“Ik kan het heel goed zien, Sahhara, en wat ik gezien heb bevalt me helemaal niet. Wie ben jij? Of beter nog, wat één jij in hemelsnaam?”

Sahhara kijkt haar enkele seconden zwijgend aan en heel even meent Anna een rode gloed te zien in haar ogen. Maar het was slechts even en zo kort dat ze zeker weet dat ze het heeft ingebeeld.

“Het spijt mij echt vreselijk, Anna,” zegt Sahhara ineens met een stem die overloopt van berouw. “Zeg het alsjeblieft niet tegen de koning, want dan zet hij mij op straat. Het is slechts een spel dat ik speel. Een grapje met mijzelf eigenlijk. Helemaal niets om je zorgen om te maken.”

Anna had verwacht dat Sakhara in alle toonaarden zou gaan ontkennen, of haar misschien zelfs in haar gezicht zou uitlachen. Geen enkel moment had ze verwacht dat deze betoverend mooie vrouw, die normaal altijd zo irritant zelfverzekerd is, berouw zou tonen.

“Nee, natuurlijk niet, Sakhara,” stemt Anna in, nog steeds een beetje overdonderd door de hele situatie. “Ik weet wanneer ik mijn mond moet houden. Maar belof me dan wel dat je jouw gedrag een beetje aanpast zolang je hier te gast bent, want anders kan ik niet anders dan de koning hiervan op de hoogte brengen.”

Sakhara kijkt haar aan en tovert haar mooiste glimlach tevoorschijn. Een glimlach die zelfs de meest overtuigende heterovrouw van haar stuk kan brengen. En zo ook Anna, die merkt dat haar hart sneller gaat kloppen, het warm krijgt en zij ineens naar Sakhara kijkt als potentiële seksuele partner. Iets dat haar nog nooit is overkomen bij andere vrouwen. Compleet in de war gebracht door haar onverwachte gevoelens draait ze zich om en loopt terug naar de deur van de kamer, met haar gedachten bij dat perfecte lichaam van de vrouw, die spannende borsten en die lach.

Ze steekt haar hand uit naar de deurknop om de deur te openen en de kamer te verlaten. Iets in haar maakt echter dat ze met de deurknop in haar hand stil blijft staan. Zonder aanleiding krijgt ze kippenvel op haar armen en lijkt het alsof de haren in haar nek overeind gaan staan. Ze draait zich om en verwacht Sakhara aan het eind van de kamer te zien staan. Enigszins verbaasd staart ze in het gezicht van Sakhara, dat op slechts enkele centimeters van haar gezicht hangt. Althans, ze kijkt in een gezicht dat op het lichaam zit van Sakhara, want het gezicht dat naar haar terugstaart is niet langer onweerstaanbaar mooi, maar oud en angstaanjagend lelijk. Als ze niet beter wist dat haar ogen haar nu aan het bedriegen waren, zou ze zweren dat ze in het gezicht keek van een vrouw van zeker een paar honderd jaar oud.

En rond dat gezicht, rond dat lichaam dat ook steeds ouder lijkt te worden, hangt een smerige lucht van verrotting die zorgt dat ze onbewust naar adem hapt. Maar wat haar nog het meest beangstigd zijn de ogen in het gezicht. Dit zijn niet de mooie blauwe ogen waar ze stiekem erg jaloers op was, dit zijn nog slechts twee zwarte poelen, zwart als de nacht, zonder pupil, zonder oogwit. Langzaam begint Anna te beseffen dat haar ogen precies zien wat er werkelijk voor haar staat en ze doet haar mond open om te gaan gillen.

Op dat moment ziet ze twee handen naast haar gezicht komen. Handen die net zo zwaar gerimpeld zijn als het gezicht voor haar, met lange zwarte nagels die een beetje krom staan, zoals de klauwen van een leeuw. Handen die zich als een bankschroef om haar hoofd zetten. Handen die, voordat ze ook maar enig geluid kan maken, haar hoofd met een enorme kracht tegen de deur achter haar slaan.

De gil die in haar keel zat om naar buiten te komen, blijft daar steken en verandert in een diepe zucht en even wordt het zwart voor haar ogen en verdwijnt het gerimpelde gezicht.

Nogmaals trekken de handen haar hoofd naar achteren, om het wederom vol tegen de deur te beuken. En nogmaals, en nogmaals. Naar achteren en weer naar voren. Naar achteren, naar voren.

“Dus je wilde... bam!... mij verlinken, hè?... bam!... vies oud jaloers wijf... bam!... Mij verdomme verlinken... bam!... Goor kutwijf dat je er bent... bam!”

Het zwart voor haar ogen trekt nu niet meer weg, maar maakt plaats voor een drukkende pijn in haar schedel. Anna voelt hoe haar schedel openbarst, voelt hoe de verscheurende pijn langzaam plaats maakt voor volledige duisternis, maar voelt niet meer hoe haar hersens uit haar schedel spatten, op de deur terecht komen en vandaar traag naar beneden druipen. Ze voelt ook niet meer hoe de handen door blijven gaan met beuken, tot er van haar hoofd niet veel meer over is dan een bloederige pulp en alle kenmerken van haar eens zo vriendelijke gezicht verdwenen zijn onder het bruto geweld. Ze voelt ook niet meer hoe ze, als al het leven allang uit haar lichaam verdwenen is, door Sahhara tegen de grond gekwakt wordt als een zak oud vuil.

Sahhara staat hijgend boven het dode lichaam en kijkt naar haar bebloede handen. Langzaam komt ze tot rust en trekken de rimpels uit haar gezicht weg, om weer plaats te maken voor de beeldschone jonge vrouw die zij de wereld wil tonen.

Ze kijkt naar het hoofd van Anna, waar het bloed uitloopt dat zich op de vloer vermengt met de uit haar schedel druipende hersens. Ze brengt twee vingers naar de bloederige brij en doopt ze erin. Ze brengt haar vingers even naar haar ogen, kijkt erna en glimlacht. Dan gaan haar vingers naar haar mond en zuigt ze de gelige brij van haar vingers, waarbij ze zucht van intens genot.

Ze kijkt nog een keer naar het levenloze lichaam van Anna en sleept haar dan naar het kleed in de slaapkamer waar ze het lichaam in rolt.

Als het lichaam stevig in het kleed zit, gaat ze naar de keuken om een emmer water te halen en een dweil.

Terug in haar slaapkamer maakt ze de deur schoon en verwijdert alle sporen van de vloer. Dan pakt ze het kleed, met daarin het lijk van Anna op, gooit dit over haar schouders en loopt de slaapkamer uit. Ze is niet bang iemand tegen te komen, want rond dit tijdstip ligt iedereen normaal gesproken te rusten. Het lijkt haar totaal geen moeite te kosten om het lichaam van Anna, dat door goed Bourgondisch leven toch een stuk zwaarder is dan zij zelf, van de eerste verdieping naar beneden te dragen en vervolgens naar de werkplaats. In de werkplaats rolt ze het kleed weer uit en sleept het lijk naar de werkbank, waar ze het bovenop legt.

“Eerst maar eens zorgen voor het avondeten,” zegt ze hardop. Ze pakt een mes uit het rek dat aan de wand hangt en snijdt het dode lichaam van de keel tot aan het bekken open. Ze zoekt de lever en snijdt deze los.

“Mag het ietsje meer zijn, mevrouw?” vraagt ze aan zichzelf en ze moet hard lachen om haar eigen zwartgallige humor. Ze haalt de lever uit de buikholte en legt hem opzij. Nu de lever uit het lichaam is gehaald, pakt ze een zaag en begint het lichaam in handzame stukken te zagen.

“Goed de oogjes beschermen, want dit gaat flink spetteren,” zegt ze wederom in zichzelf en ze knijpt haar ogen tot spleetjes.

Als het lichaam in stukken gezaagd is zaagt ze die stukken weer kleiner. En die stukken worden vervolgens door haar weer kleiner gezaagd en zo door, tot er niets meer over is van het lichaam van Anna dan brokken vlees en de hele vloer van de werkplaats bezaaid is met de in stukken gezaagde lichaamsdelen.

“Ik maak hapklare brokken van jouw dikke lijf, vuile tyfushoer,” krijst ze boven het raspende geluid van de zaag uit. “Je bent geboren als een hoop stront en ik zal zorgen dat je tot een hoop stront zult wederkeren, hahaha.”

Als het lichaam van Anna bijna tot pulp is verzaagd, schept ze de stukken in een kruiwagen en rijdt daarmee naar de varkensstallen aan de achterkant van het paleis.

Het pad naar de stallen is door de regen van de afgelopen dagen veranderd in een flinke modderpoel en het kost haar dan ook bijna al haar kracht om de lugubere vracht door de zware modder te duwen. Als ze eindelijk bij de stallen aankomt, mengt ze het vlees met het voer

dat de varkens normaal krijgen en scheidt de bloederige brij schep voor schep de stal in, waar de varkens al hongerig aan het wachten zijn. Smakkend werken de varkens de lugubere massa hap voor hap naar binnen tot er niets meer over is. Als ze uitgevreten zijn komen ze naar Sahhara toe, schooiend als hongerige honden om nog een maaltje, maar als de pientere beesten merken dat ze niets meer krijgen, waggelen ze verzadigd en tevreden terug naar hun nachtverblijf om daar te gaan uitbuiken.

“Ga maar lekker slapen, mijn schatjes,” zegt Sahhara. “Wie weet kom ik jullie binnenkort weer voeren. En hysterisch lachend gaat ze terug naar de werkplaats om daar de sporen van haar slachtpartij op te ruimen.

Als ze klaar is en overtuigd dat er niets meer te zien is, pakt ze de lever die ze uit het lichaam van Anna gesneden heeft, wikkelde deze in een doek en gaat op weg naar de keuken. Onderweg plukt ze nog een mooie appel van de grote appelboom, wat tijm uit het kruidentuintje en enkele mooie sjalotjes.

“Bij een verse lever horen tenslotte verse ingrediënten,” mompelt ze een beetje voor zich uit.

In de keuken van het paleis pakt ze de verse sjalotjes die ze in dunne reepjes snijdt. Dan pakt ze het onderweg geplukte appeltje, schilt het en snijdt het vervolgens in dunne plakjes. Als dat gedaan is pakt ze de lever die door haar ook in reepjes gesneden wordt.

Als alle voorbereidingen gedaan zijn, doet ze een mengsel van olie en boter in een koekenpan en zet die op een niet al te heet vuur. Eerst gooit ze de uien in de pan en laat die glazig worden. Dan gaan de stukjes appel erbij. Ze bakt ze net zolang door, tot de ui zacht en enigszins bruin is en de appelstukjes ook bruine randjes hebben. Het ui- en appelmengsel haalt ze nu uit de pan en zet het even apart in een schaalte. Ze doet wat extra olie in de pan en pakt de in reepjes gesneden lever, die niet zo lang geleden nog in het lichaam van Anna zat. Ze stopt de reepjes in de pan en begint te bakken.

“Niet te snel, Sahhara, anders verbrandt het nog en dat zou zonde zijn van zo’n mooi stukje vlees,” denkt ze, terwijl ze geconcentreerd bezig is met het bakken van de leverreepjes.

Als de buitenkant bruin is, voegt ze het ui- en appelmengsel toe en zet ze het vuur laag, waarna ze alles onder goed om en om roeren langzaam warm laat worden.

“Zo, dat ruikt lekker,” hoort ze de stem van de koning achter zich zeggen. Sahhara draait zich naar hem om en lacht haar liefste lach.

“Het is gebakken lever met appeltjes en uien. Het is een recept van mijn grootmoeder. Hou je van lever, Melchior?” En ze strooit wat zout, lekker veel peper en een mespuntje tijm over de leverreepjes.

“Ik ben gek op lever, maar ik heb het al lang niet gegeten,” zegt koning Melchior. “Maar ik heb personeel dat normaal gesproken kookt, dat hoeft jij echt niet te doen hoor.”

“Oh, maar dat weet ik wel. Ik wilde alleen graag iets terug doen voor jouw gastvrijheid.”

“Dat is bijzonder aardig en ik zal het mij dan ook extra goed laten smaken.”

Sahhara pakt twee borden en schept wat leverreepjes op, snijdt er wat brood bij en loopt ermee naar de keukentafel.

“Ik weet dat je hier nooit eet, maar misschien wil je voor deze ene keer een uitzondering maken?”

Koning Melchior moet een beetje lachen om de ongewone situatie, maar besluit voor deze ene keer in de keuken te eten. Als hij gaat zitten loopt Sahhara naar de kast, pakt een karaf met een uitstekende rode wijn en schenkt wat in twee glazen. Ze brengt een glas naar de koning, dat hij van haar aanpakt.

Bij het aanpakken kijkt hij naar haar en zij kijkt naar hem terug, waarbij ze heel even, heel kort, het puntje van haar tong tussen haar lippen door laat schieten, de koning met verwarrende gevoelens achterlatend.

Ze gaat aan tafel zitten en kijkt naar de koning die de gebakken leverreepjes met smaak opeet en binnen no-time is zijn bord dan ook helemaal leeg.

“Dat is echt lekker zeg, dat mag je van mij vaker maken, Sahhara.” En hij schept nog een portie op, nadat hij een flinke slok van de voortreffelijke wijn heeft genomen.

“Wie weet, Melchior, maak ik het binnenkort nog een keer, als ik weer een mooie lever heb gevonden. Want dat is het grote geheim van het recept van mijn grootmoeder, weet je, het vinden van een lekkere malse lever.” En ze prikt een stukje lever aan haar vork, brengt dit naar haar mond en begint voldaan te kauwen.

De koning weet niet zo goed wat hij nu met Sakhara aan moet. Aan de ene kant ziet hij in haar een beeldschone vrouw, die lief is voor zijn dochter Rosa en ook heel aardig is tegen hem, maar aan de andere kant heeft ze ook iets verontrustend. Iets dat hij niet goed kan plaatsen.

Sakhara blijft ondertussen goed voor de koning zorgen, is attent, lacht om zijn flauwe grappen en staat hem zelfs toe om haar, nadat ze op een avond een glaasje wijn teveel hebben gedronken, te kussen als hij meeloopt naar de deur van haar slaapkamer. De koning, die meteen meer wil en zich naar binnen probeert te wurmen, wordt door haar op zachte wijze buiten de kamer gehouden. Zijn steeds groter wordende lusten maken hem bijna gek van verlangen, maar hij weet dat hij bij deze jonge vrouw rustig aan moet doen om uiteindelijk zijn zin te krijgen.

Na bijna een jaar elke avond mee te zijn gelopen naar haar slaapkamerdeur om daar met een enkele kus afscheid te nemen vraagt de mooie Sakhara hem onverwacht en heel beleefd: "Wilt u misschien even binnenkomen, mijn heer?"

En hoewel hij meer dan een jaar naar dit moment heeft uitgekeken, elk onverwachts moment een stijve krijgt als hij alleen nog maar aan haar denkt, weet hij nu niet goed hoe hij moet reageren.

"Eh... weet je het... eh... ik bedoel... weet je het zeker?" stamelt hij nerveus.

"Ja, natuurlijk wel, mijn heer, anders zou ik het toch niet vragen?" Sakhara draagt een doorschijnend wit gewaad, waar de roze en ivoorkleurige tinten van haar huid door schemeren wanneer het licht van de olielampen die aan de wand hangen erop valt. Door de zijde heen gezien lijkt ze etherisch. Haar maanbleke huid is gestroomlijnd als die van een jagend jachtluipaard en eronder tekent zich een mysterieuze, driehoekige schaduw af. Haar borsten zijn roomkleurige bollen met in het midden een rozerood aureool.

Ze gaat voor hem staan. "Beval ik u, mijn heer?" vraagt ze, hem anders dan normaal wanneer ze met hun tweeën zijn beleefd aansprekend.

Koning Melchior wil wel antwoorden, maar kan bij de aanblik van nog slechts de contouren van haar betoverend mooie lichaam geen woord uitbrengen.

“U antwoordt niet,” zegt ze. “Mishaag ik u?”

“Mijn geest wil wel maar kan zoveel schoonheid niet bevatten,” zegt hij met bevende stem. “Zelfs een honderdste ervan is met geen pen te beschrijven. Nu ik je schoonheid zo voor me zie, weet ik zeker dat ze een man tot as zou kunnen verbranden, alsof hij in een woedende bosbrand gevangen is. Ik ben er doodsbang voor, maar kan er geen weerstand aan bieden.”

Ze loopt dichterbij hem toe en hij wordt door haar parfum omhuld. Ze gaat voor hem staan zodat hij gedwongen is om haar aan te kijken. Ze houdt haar hoofd een beetje scheef en gaat langzaam naar hem toe, en drukt haar warme, zachte lippen op de zijne. Haar natte tong glijdt diep zijn mond in. Heel even kronkelt hij om de zijne en dan is hij weg, maar haar smaak vult zijn mond als het sap van een heerlijke vrucht. Ze draait zich snel om op de marmeren tegels. Haar doorzichtige gewaad golft om haar heen als ze haar rug welft en pirouettes draait tot haar achterhoofd bijna de uitstulping van haar billen raakt en haar lange blonde haar over de tegels strijkt. Haar kleine, smalle voeten dansen tot ze door de snelheid vervagen. Zijn ogen kunnen het niet volgen. Dan stopt ze en blijft ze, roerloos als een standbeeld, op haar tenen staan terwijl alleen haar haar nog om haar heen zwaait.

“Er is meer, mijn heer.” Haar stem krijgt een diepe, kloppende intensiteit die hij nog niet eerder bij haar heeft gehoord. “Er is veel meer. Of heeft u al genoeg gezien?”

“Al zou ik duizend jaar naar je kijken, Sahhara, dan nog zou ik nooit genoeg hebben.”

Met een snelle hoofdbeweging schudt ze het haar van haar schouders en staart hem met haar smeulende blauwe ogen aan.

“Je staat op de rand van een vulkaan,” waarschuwt ze. “Zelfs nu nog kunt u zich terugtrekken. Ik zal u daar niet om veroordelen. Maar weet, mijn heer, dat wanneer u de duik eenmaal neemt, er geen weg meer terug is. De prijs zal hoog zijn, veel hoger dan u zich kunt voorstellen. Bent u bereid die prijs te betalen?”

“Ja,” zegt hij simpel en zonder enige aarzeling. “Geen prijs zal mij te hoog zijn.”

“Dan zij het zo.” En ze laat het gewaad over haar ene schouder naar beneden glijden. De welving van haar schouder harmonieert volmaakt

met die van haar lange, tengere hals. Ze laat het gewaad nog verder zakken en haar ene borst wipt er bijna uit. Ze wacht even, maar laat ze er dan allebei uitvallen. Rond, vol en vrouwelijk zwaaien ze tegen elkaar aan. Ze laat het gewaad verder zakken, tot het op de welving van haar heupen blijft hangen. Haar buik is zo glad als een veld pas gevallen sneeuw. Een vurige robijn gloeit in haar navel. Ze beweegt haar heupen en het gewaad glijdt over haar slanke dijen en valt als een guirlande om haar enkels.

Ze stapt eruit en komt met haar lange, glijdende tred naakt naar hem toe en slaat een arm om zijn nek. Met haar andere hand omvat ze haar ene borst, trekt zijn gezicht er naartoe en stopt de tepel in zijn mond.

“Zuig maar, Melchior,” fluistert ze met een geile stem in zijn oor.

Terwijl hij eraan zuigt als een baby, zwelt de tepel tussen zijn lippen op. De koning geniet gulzig van de tepel, tot ze zijn hoofd wegduwt en de tepel uit zijn mond trekt.

“Niet zo gulzig,” vermaand ze hem. “Mijn lichaam heeft vele geneugten voor je in petto. Je moet jezelf niet te snel verzadigen.”

Ze stapt achteruit en strijkt met beide handen met een strelende beweging over haar buik. Zijn blik volgt haar handen slaafs. Ze zet haar voeten uit elkaar, buigt door haar knieën en spreid haar dijen. Hij ziet dat ze haar hand diep in de wolk blond haar ertussen begraaft. Dan trekt ze hem terug en houdt haar wijsvinger omhoog. Hij glanst van het doorzichtig vocht waarmee hij bedekt is.

“Ziet je, Melchior, hoe ik naar je verlang?” fluistert ze hees en ze raakt het puntje van haar natte vinger met haar duim aan. Als haar vingers vaneen gaan, blijft er een geleiachtige draad tussen hangen.

“Dit is het ware ambrozijn waar alle mannen naar smachten,” zegt ze en ze komt naar hem toe. “Open je mond.” Ze laat haar vinger tussen zijn lippen glijden en de bedwelmende geur van haar geslacht dringt zijn neusgaten binnen. Ze steekt haar vrije hand onder zijn tuniek en pakt zijn lid vast. Het is al zo hard als ijzersteen, maar tussen haar vaardige vingers wordt het nog langer en harder.

Melchior kijkt diep in haar ogen en ziet een roofdierachtige honger die er een ogenblik geleden nog niet was.

Ze pakt zijn lid nu met beide handen vast en leidt hem naar haar bed, waar ze hem met zachte dwang tot zitten brengt. Ze knielt voor hem neer, maakt de riempjes van zijn sandalen los en trekt ze uit. Ze heft haar hoofd op, strijkt met haar neus langs zijn lid, neemt het tussen haar lippen en zuigt er gulzig aan. Als ze weer opstaat, trekt ze zijn

tuniek over zijn hoofd uit en duwt hem weer terug op het bed. Ze slaat een been om hem heen alsof ze een paard bestijgt en hurkt dan boven hem om hem haar geheime diepte in te leiden.

Hij stoot een diep gekreun uit als het genot zo intens wordt dat het overgaat in pijn. Ze verstijft en blijft roerloos op hem zitten. De spieren die diep in haar pulseren, trekken zich samen en verstrakken onverbiddelijk om zijn lid heen als de windingen van een python om zijn prooi. Ze omsluit hem in een greep die zo krachtig is dat ze zich er geen van beiden uit kunnen losmaken. Haar ogen kijken in de zijne met de triomfantelijke blik van een krijger die op het punt staat de dodelijke steek toe te brengen.

“Je bent nu van mij.” Haar stem klinkt als het gesis van een slang. “Alles wat je hebt en wat je bent is nu van mij.” Geen gehuichel meer, Sahhara heeft haar vermomming afgeworpen en toont nu haar ware aard.

Melchior hoort haar echter nauwelijks en als ze iets zegt gaat hem dat voorbij door zijn door extase benevelde brein. Sahhara legt haar benen om hem heen en geeft zo het tempo aan, terwijl zijn vingers haar harde tepels strelen. Zo nu en dan knijpt hij er een beetje gemeen in, maar aan haar gezichtsuitdrukking te zien geniet zij daar juist van. In en uit gaat zijn koninklijk lid terwijl hij er niets aan kan doen dat zijn stoten steeds harder gaan, totdat hij zijn paarse eikel op voelt zwellen als teken van zijn onvermijdelijke naderende ontlading.

“Je richt me compleet te gronde,” gromt Melchior, terwijl hij zijn orgasme probeert uit te stellen.

“Oh ja?”, vraagt Sahhara liefjes, maar eigenlijk meer in zichzelf dan dat ze daadwerkelijk tegen de koning praat.

“Dat is toevallig, mijn heer, want ik ben ook ooit eens te gronde gericht en ook door een koning. Ik was de vervangster van zijn koningin, een oude vrouw. Ik wist toen nog niet dat ik, als ik eenmaal zelf te oud naar zijn smaak zou zijn, ook vervangen zou worden. Mannen gebruiken vrouwen nu eenmaal. Dat zit in hun natuur. Ze onteren ons en als ze eenmaal genoeg van ons hebben worden we afgedankt als een zak vuil. En toen ik eenmaal te oud was naar zijn zin, dumpte hij mij. Maar hij heeft daar veel spijt van gekregen. Heel veel spijt.”

Ondertussen merkt ze dat Melchior gestopt is met in haar te pompen.

“Waar heb je het in godsnaam over?” vraagt hij.